

«Nu, wat ben je?» zei de Duif. «Zeg op, wat wou je me wijsmaken?»

«Ik ben een — een klein meisje», zei Alice op tamelijk weifelenden toon, daar ze aan al de gedaantewisselingen dacht, die ze dien dag had ondergaan.

«Zoo», zei de Duif op een toon van de diepste verachting. «Ik heb in mijn tijd heel wat meisjes gezien, maar nooit een met zoo'n hals! Neen, neen, je bent een slang, ontken het maar niet. Straks ga je me nog vertellen, dat je nooit een ei hebt geproefd!»

«Ik heb eieren geproefd, zeer zeker», zei Alice, die een zeer waarheidlievend kind was, «maar meisjes eten even goed eieren als slangen».

«Dat geloof ik niet», zei de Duif, «maar *als* ze het doen, wel, dan zijn ze een soort van slang, dat is alles, wat ik er van zeggen kan».

Dit klonk Alice zoo nieuw in de ooren, dat ze er een paar minuten stil van was, waardoor de Duif gelegenheid had er bij te voegen: «Je zoekt naar eieren, dat weet ik heel goed. En wat kan het mij schelen of je een meisje bent of een slang?»

«Dat kan *mij* veel schelen», zei Alice haastig. «Maar ik zoek toevallig geen eieren en zoo ik het al deed, zou ik toch die van jou niet willen hebben. Ik heb ze niet graag rauw».

«Wel, ga dan weg!» zei de Duif knorrig, terwijl ze weer op haar nest ging zitten. Alice hurkte neer tusschen de boomen zoo goed ze kon, want haar hals raakte voortdurend verward tusschen de takken, zoodat ze die telkens daar weer uit moest zien te krijgen. Na een poosje herinnerde ze zich, dat ze de stukken champignon nog in haar hand had. Nu begon ze zeer zorgvuldig eerst aan het eene en dan aan het andere stukje te knabbelen, daardoor nu eens wat langer, dan weer wat korter wordende, tot ze eindelijk haar gewone lengte had herkreten.

Het was al zoo lang geleden sedert ze van een natuurlijke grootte was geweest, dat haar toestand haar eerst vreemd voorkwam, maar ze raakte er spoedig aan gewoon en begon op haar gewone manier in zich zelve te praten: «Kom, de helft van mijn plan is nu volvoerd! Hoe vreemd zijn toch al die veranderingen in me! Ik ben er geen minuut zeker van, wat er met me zal gebeuren. Nu ben ik echter weer zoo groot als vroeger en moet ik zien in dien mooien tuin te komen. Maar hoe moet ik dat aanleggen?»

Al pratende, was ze plotseling in een open ruimte gekomen met een huisje er in van ongeveer vier voet hoogte. «Wie daar ook woont», dacht Alice,